

Erſaringen kan ſiges at have godtgjort, at den ſidſte Sætning er rigtig. Sagen er, at i 1850 ſaa man endnu teoretisk paa Forholdene, man begyndte jo den Gang, ſiden den Tid har man gjort adſkillige praktiſke Erſaringer, ſom efter min Formening lede til, at man maa ſtille nogle Vilkaar og forſkellige Vilkaar for de forſkellige Arter af Kreditforeninger.

Scharling: Jeg ſtal ikke forlænge denne Forhandling, men jeg onſter blot over for den højtærede Miniſter at gøre opmærkſom paa, at den Udtaleſe af Ordet, ſom jeg ſigtede til, ikke gik ud paa, at der ikke kunde være Riſiko ved Kreditforeninger, men kun at deres egen Natur i Virkeligheden er den bedſte Garanti, ſom kunde ſøges for deres Virkſomhed, og den Opfattelse, tror jeg, er den Dag i Dag fuldkommen rigtig.

Da i ſagen yderligere begærede Ordet, ſluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (ſe Tillæg C.) vedtoges enſtemmig med 68 Stemmer.

Forſlaget bliver nu at tilſtille Statsraadet.

Den næſte Sag paa Dagsordenen var:

Eneſte Behandling af Forſlag til Lov om ſmitſomme Sygdomme hos Husdyrene.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 815 ff. Udvalgets Erklæring findes i Tillæg B.)

Intet Endringsforſlag var ſtillet.

Lovforslaget ſom Helhed ſattes under Forhandling.

Ordføreren (Duſen): Udvalget indſtiller Forſlaget til Vedtagelſe i ſamme Skikkelse, hvori det foreligger fra Landſtinget, men før vi gaa over til den endelige Afſtemning, ſtal jeg med et Par Ord omtale de væſentligſte af de Endringer, ſom ere foretagne i det andet Ting. Den allerwæſentligſte af de Endringer, ſom ere foretagne i det andet Ting, er Slutningen

af § 8, nemlig Spørgsmaalet om Erſtattung ved Nedſlagning af Kvæg. Ved 3dje Behandling her i Folketinget blev det jo vedtaget, at Erſtattung for Nedſlagning af Kvæg i Sygdomstilfælde ſkulde udredes helt af Statskaſen, medens man ſærlig fra den højtærede Indenrigsminiſters Side, men ogſaa fra Landſtingets Side, har holdt paa, at en Del og en i alt ſald ikke altså lille Del burde hvedes af Amtskommunerne og af ſamtlige Byer i Amtet i Jørenting. Over for dette Spørgsmaal har man nu fundet en Løsning, ſom jeg paa Udvalgets Vegne ſtal tiltræde det høje Folketing at tiltræde. Man har fundet den Løsning, at vel bliver en Del af Byrden liggende paa Amtskommunerne, men dog kan denne Byrde ikke overſtige et viſt Beløb, nemlig 10 Ore pr. Td. Hartkorn i Amtskommunerne og 2½ Ore pr. Individ i Byerne. Der bliver ſaaledes en Del af Byrden liggende paa Byerne og paa Amtskommunerne, men denne Del kan ikke ſtige højere end til de nævnte Tal. Hvad de ſamtlige Udgifter, ikke alene til Nedſlagning af Dyrene, men ogſaa til Dyrlægeudgifter og andre Udgifter i den henſeende overſtige diſſe Beløb, bæres helt af Statskaſen. Naar der overhovedet ſtal blive en Del af Byrden liggende paa Kommunerne, tror jeg ſikkert, at den Vej, ſom man nu foreſlaar at gaa, er den heldigſte, ſom man overhovedet kan komme ind paa, idet man ſaar en Udvæjning, ſom man jo ſærlig henholdt ſig til, at man fik ved at lægge det hele paa Statskaſen. Der bliver vel en Reſt liggende paa Kommunerne, men man ſaar ellers en Udvæjning, idet man for Kommunerne Vedkommende kun kan naa op til de af mig nævnte Tal.

Den anden Ting, jeg ſtal tillade mig at omtale, er en Beſtemmelse, ſom er ſat ind af Landſtinget, og ſom angaar Løſgaaende Hunde. Man har indſat den Beſtemmelse, at hvor der viſer ſig Tilfælde af Mund- og Klovſyge, kan der uſtedes Paabud om, at Hundene ſkulle holdes bundne, eller at de i alt ſald, naar man tager dem ud med ſig, maa føres i Baand. Jeg tror, at det er en rigtig Foranſtaltning, og jeg ſtal paa Udvalgets Vegne anbefale den, fordi jeg tror, at det meget ofte kan være Tilfældet, at netop denne Sygdom bringes fra Sted til Sted, fra Gaard til Gaard, ved Løſgaaende Hunde. I det hele taget — kunde man træffe ſamme Foranſtaltning over for Katene, ſkulde jeg gerne anbefale det ogſaa, men der er der viſtnot praktiſke Vanſkeligheder, ſaa man har ikke turdet indlade ſig derpaa. Den tredje Endring, jeg ſtal tillade mig at omtale, er en Endring, ogſaa